

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Róka J.

Cím: Végre-valahára!

Forrás: Népszava

Bp.

1918 VIII/6

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

"1918"

Szám

Végre-valahára!

*

Faluról jöttem Pestre a háboruban rendes körülmények között, vagyis a vasuti kocsi lépcsőjén. Kissé elfárasztott ez az utazás, mert sokkal nehezebb volt, mintha gyalogosan jöttem volna be a fővárosba a hatvan kilométernyire eső falunkból.

— Sebaj! — gondoltam — Budapestem majd kipihenem a fáradalmakat, hiszen a fővárosban nem szaladgálnak a Máv. közlekedési eszközei; ott villamosok járnak és a villamosokon, úgy olvastam, hogy máától kezdve rend lesz. Hátralékszállunk és elől meg leszállunk. Ennyi az egész.

Csodálatos, hogy a villamosvasutat igazgató uraknak még nem jutott eszükbe ez a egyszerű és lényegében mégis egyszerű reform. Évtizedeken át törték a fejüket és nem tudták ezt előbb kitalálni. Régen kellett volna.

A pályaudvar előtti megállóhoz gyalogoltam. — Állj! — kiáltott rám egy szaronyos csendőr.

— Vigyázz! — vezényelt egy hasonló fegyverzetű népfőlkész baka.

— Ne mozogj! — ordított egy sisakos rendőr. Egy kicsit meghökkenem. Micsoda is ez!

Ez az új rend — gondoltam — és ennek így kell lenni. Gyerünk a villamosba csak hátul. — Ne tolakodjék kérem — lökött vissza a csendőr.

— Mintha nem férne a bőrben — jegyezte meg a katona.

— Majd föllrom — fenyegetett a rendőr.

Mi a menykő ez? Alkalmasint az új rendhez tartozik.

— Várjon sorára! — mondta a csendőr.

— Álljon be a sorba és fedezzen — vezényelt a baka.

— Magára is csak sor kerül — jegyezte meg a rendőr.

No, csak nem kell érzékenykedni — gondoltam — hiszen ennek így muszáj lenni, ha egyszer rendet akarunk teremteni a villamosközlekedés terén.

De én mégis szeretnék már elutazni a megállóhelyről, mert tulajdonképpen azért jöttem Budapestre, hogy a dolgomat elvégezzem és nem azért, hogy a megállónál katonai rendgyakorlatokat végeztessenek velem a különböző fegyvernemhez tartozó karhatalmak emberei.

Egyébként nem érzékenykedtem. Tudtam, hogy ez is az új rendhez tartozik. Igyekeztem is a reformhoz barátságos arcot vágni.

— Ma szép időnk lesz — mondtam a csendőrnek.

— Csak eső ne lenne! — sóhajtottam a katonának.

— Mit gondol, biztos ur, lesz-e? — érdeklődtem a rendőrtől.

Közben megfigyeltem az új rendet is. A battyúval utazót lerántotta a csendőr, odább lökte a katona és elrugta a rendőr. Hjah, rend a lelke mindennek.

Aki elől akart fölszállni, azt letartóztatták. Aki jobb lábbal lépett volna föl hátul, az hasonló sorsban részesült, mert a villamosoknál is szabály az, hogy mindig a bal lábbal kell

kilépni. A kocsi belsejében nagyság szerint sorakoztatták a már bevonult utas-osztagot és egy aranygalléros tábornok, aki legalább is villamos főellenőr lehet, gyakorlatokat végeztetett velük:

— Letülni, egyre! Fölállni, kettőre! No, most lássuk: egy! — kettő! Öregem, ott a sarokban, gyorsabban egy kicsit. Kisasszony esinálja még egyszer, mert nagyon fináncosan megy magánál. Egy! — kettő!

Öröm volt nézni, hogy a vezényszóra milyen egyszerűre ugranak föl és ülnek le a mások fejelemzetlen utasok. Hiába, nem lehet az számár ember, aki a villamosközlekedés reformját a kezébe vette, mert lám, még ilyen egyöntetűséget sohse láttam a villamosokon. Igazán itt volt az ideje.

De annak is ám, hogy a dolgom után lássak. Csakhogy nem lehetett még a villamosra szólnom, mert a mi utas-osztagunkra nem került a sor, amennyiben a kocsi megtelt, el is indult volna, de a vezető eltévesztette a lépést az indításnál, nem a balkerekék forogtak először, hanem a buta villamos mind a négy lábával egyszerre akart lépni és a szolgálatvezető őrmester felelőjáról visszakoztatta. Ez a rend!

Közben egy kis igazoltatások és letartóztatások is voltak. Hjah, kérem, ez is az új rend megszínálásához tartozik. Mind nagyon szép ez és szórakoztató is.

Tovább is néztem volna a reform életbeléptetését, de már sietnem kellett a dolgomra. Kiléptem a sorból és engedelmet kértem karhatalmi parancsnoktól a távozásra.

Egy kevés gondolkodás után megadta.

— Mehet!

Gyalogosan siettem Budára. Nehezemre esett, de nagyon sietős volt az utam és nem várhatam tovább.

Egyébként fene bánja! Az a fő, hogy a villamosokon végre-valahára rend van.

Róka Jóni.

***